

Arrest

**nr. 132 718 van 3 november 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belgisch onderdaan.

Op 30 mei 2013 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 4 juni 2013, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, s" lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.12.2012 werd ingediend door:

Naam:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werd een interne jaarrekening van het jaar 2011 ingediend. Hieruit blijkt dat de Belgische onderdaan een gemiddeld inkomen had van 1.151 euro per maand. Dit is niet toereikend en tevens niet recent genoeg om na te kunnen gaan over welke inkomsten de Belgische onderdaan heden beschikt. Verder wordt er ook een arbeidsovereenkomst voorgelegd met als ingangsdatum 01.05.2013. Enkel een arbeidsovereenkomst zonder loonfiches wordt niet in aanmerking genomen aangezien het op geen enkele manier een bewijs van stabiele, toereikende en stabiele bestaansmiddelen vormt van de Belgische onderdaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "Schending van artikel 52, §4, 5de lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 7, 16 en 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging." Uit pagina 11 van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

"Toelichting:

Op deze casus is in de eerste plaats de Europese Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22/09/2003 inzake het recht op gezinshereniging, van toepassing.

Voornoemde Richtlijn dient onder andere betreffende de inkomensvereiste bij gezinshereniging geïnterpreteerd te worden in overeenstemming met het arrest van het Hof van Justitie van 04/03/2010, het zogenaamde Chakroun-arrest (zaak C-578/08 van het European Courts Report 2010, page 1-01839, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62008CJ0578:EN:NOT>). Voornoemde Richtlijn zou correct moeten omgezet zijn in Belgische wetgeving, met name in de Wet van 08/07/2011 tot wijziging van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging.

Dat evenwel overduidelijk is gebleken dat de Belgische wetgever de voornoemde Europese Richtlijn en de geldende interpretatie ervan door het voornoemde Chakroun-arrest, niet correct heeft omgezet in Belgische wetgeving, met name in voornoemde wet van 08/07/2011 en de navolgende wijzigingen in de Vreemdelingenwet:

a.

120% van het leefloon is betreffende gezinsherenigingsaanvragen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een absolute norm in plaats van een referentiebedrag, zoals voorgeschreven door voornoemde Europese Richtlijn en het Chakroun-arrest.

De Belgische wetgever heeft namelijk enkel in artikel 12bis, §2 lid 4 van de Vreemdelingenwet een nuance ingevoerd betreffende de inkomensvoorwaarde, namelijk dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, niet voldaan is, dan dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen

behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die nuttig zijn voor het bepalen van dit bedrag, doen overleggen door de vreemdeling.

De Belgische wetgever heeft deze nuance evenwel niet voorzien voor de aanvraag tot gezinshereniging zoals in dit dossier, met name een gezinshereniging in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar waar dit ingevolge de voornoemde Europese Richtlijn en het navolgende Chakroun-arrest, wel diende te gebeuren.

Ten overvloede verwijst verzoekster nog naar het Chakroun-arrest waarin het Hof van Justitie duidelijk stelde:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de Europese Richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Ten overvloede wordt eveneens verwezen naar de voorbereidende werken bij de Wet van 08/07 /2011 waaruit overduidelijk blijkt dat het eveneens de bedoeling was van de Belgische wetgever om de verschillende regimes gezinshereniging (artikel 10, lObis, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) te harmoniseren.

Bijgevolg dient de inkomensvoorwaarde in het kader van artikel 10 en artikel 40ter (in beide artikelen exact hetzelfde geformuleerd) op dezelfde wijze geïnterpreteerd te worden, namelijk in overeenstemming met de voornoemde Europese richtlijn en het navolgende interpretatieve arrest van het Hof van Justitie, zijnde het Chakroun-arrest.

Tussenbesluit 1:

In de huidige bestreden beslissing waarbij werd geoordeeld dat niet voldaan werd aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, diende geoordeeld te worden dat er voorafgaand aan het nemen van enige beslissing een behoeftigheidsonderzoek of individuele behoeftigheidsanalyse diende te gebeuren, hetgeen in casu niet is gebeurd.

De bestreden beslissing dient derhalve om voornoemde redenen en ingevolge de schending van de voornoemde wetsartikelen vernietigd te worden.

b.

Minimum inkomensvereiste van 120% leefloon is een te hoog bedrag.

b.1

De Wet van 8 juli 2011 voert een voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen in voor familie van Belgen en derdelands onderdanen, die gelijk is aan tenminste 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste.

Bedoeling van deze voorwaarde is te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste valt van de Belgische staat.

In België kan men pas een beroep doen op OCMW-steun wanneer men een inkomen heeft lager dan het tarief leefloon. Zolang de persoon die zich laat vervoegen dus over een inkomen beschikt dat hoger is dan 100 % van het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste) kan hij niet ten laste vallen van de openbare overheid.

Toch voert de voornoemde wet een inkomensvoorwaarde in die hoger is dan het tarief leefloon (nl. 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste).

Dit is strijdig met het Chakroun -arrest (zie supra), waarin het Hof stelde dat de zinsnede "beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie supra) zo uitgelegd moet worden, dat deze een lidstaat niet toelaat gezinshereniging te weigeren aan een gezinshereniger die het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien.

Krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kunnen mensen in België niet voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van hun gezinsleden, wanneer ze over een inkomen beschikken lager dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste.

Hebben ze een inkomen hoger dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste, dan worden ze geacht wel te kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en kunnen ze in de regel geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand.

Bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten, zoals regionale huursubsidies of ad hoc tussenkomsten van het OCMW (quod non in casu), valt niet onder "sociale bijstand" in de zin van de

Gezinsherenigingsrichtlijn en kan een verhoging van de inkomensvoorwaarde naar 120% leefloon (i.p.v. 100%) dus niet rechtvaardigen.

Bijgevolg is de door de Belgische Staat gehanteerde inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon strijdig met het Unierecht.

Tussenbesluit 2:

De bestreden beslissing dient derhalve eveneens om voornoemde redenen en ingevolge de schending van de voornoemde wetsartikelen vernietigd te worden.

b.2

De Belgische Staat heeft bovendien geen rekening gehouden met de eigen inkomsten of mogelijkheden tot het verwerven van inkomsten door de familieleden.

Artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn verplicht de lidstaten minimaal om bij intrekking van het verblijfsrecht van het familielid omdat niet langer voldaan is aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, rekening te houden met de eigen inkomsten van het familielid.

Dit artikel werd niet omgezet in artikel 11 §2 Vw, alleen in art. IObis §1 (gezinshereniging met een buitenlands student).

Aangezien het doel van de wet is te voorkomen dat familieleden die met gezinshereniging naar België komen, ten laste zouden vallen van de Belgische sociale bijstand, dient in alle gevallen (d.w.z. weigering en intrekking van verblijf), alsook in casu, rekening gehouden te worden met de bijdragen van het familielid aan het inkomen van het huishouden.

Hetzelfde geldt voor de familie van een Belg (art. 40ter Vw.), zoals in casu.

c. Recapitulatie

Dat in huidig dossier de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid en voor Maatschappelijke geen behoeftigheidsonderzoek of individuele behoeftigheidsanalyse heeft gemaakt alvorens de aanvraag van verzoekster af te wijzen.

Dat in huidig dossier de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid en voor Maatschappelijke geen behoeftigheidsonderzoek of individuele behoeftigheidsanalyse heeft gemaakt alvorens de aanvraag van verzoekster af te wijzen.

De Belgische Staat heeft bovendien geen rekening gehouden met eigen inkomsten of mogelijkheden tot het verwerven van inkomsten door de familieleden, zoals i.c. verzoekster.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing reeds vernietigd te worden.

Ten overvloede:

Dat verzoekster bij diens aanvraag bovendien alle nodige documenten en bewijzen heeft voorgebracht waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan in dit dossier, zijnde de heer V.B.

Jan, wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en re minstens 100% van het leefloon.

Dat bovendien de Belgische Staat geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoekster.

Dat verzoekster bovendien nog verwijst naar de stukken 16 tem 32 welke gevoegd zijn bij huidig verzoekschrift en waarin kan gelezen worden dat de heer Jan V. B. een maandelijks nettoloon van 1.500,00 euro per maand ontving als zaakvoerder van de bvba Kempische Bandencentrale met zetel te (...) en dit gedurende de periode van 01/05/2012 tot 01/05/2013.

Op jaarbasis bedroeg in 2012 het loon 18.000,00 euro netto en in supplement van zijn loon nam de heer Jan V.B. gelden uit voornoemde vennootschap op via de lopende rekening (positieve rekening courant).

Zo nam hij gedurende de periode 01/05/2012 tot 31/12/2012 een bedrag van 9.550,00 euro op en over de periode 01/01/2013 tot en met 31/03/2013 nam hij een bedrag van 8.993,38 euro op van de positieve rekening courant.

Zoals de boekhouder attesteert zijn deze opnamen netto-inkomsten en zijn ze derhalve niet onderhevig aan enige vorm van belasting.

Dit is dan ook de reden waarom deze voornoemde inkomsten niet terug te vinden zijn op de aangiftes personenbelasting.

Zoals blijkt uit stuk 13,14 en 15 van het stukkenbundel bij huidig verzoekschrift beschikt de heer Jan V.B. vanaf 01/05/2013 over een maandelijks nettoloon van 1.826,11 euro, hetgeen te vermeerderen is met een onkostenvergoeding van om en bij de 450,00 euro per maand (zie stuk 15).

Dat de heer Jan V.B. derhalve een pak meer dan 120% van het leefloon ontvangt en derhalve wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Bovendien beschikt verzoekster zelf ook over netto maandelijkse inkomsten van ongeveer 800,00 euro per maand (stukken 10, 11 en 12).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook met dit gegeven geen rekening heeft gehouden.

Dat eveneens om voornoemde redenen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.2. Samen met de verwerende partij wordt het volgende vastgesteld:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat *“de Richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten”* (HvJ 15 november 2011, C-256/11). Het staat niet ter discussie dat de verzoekster een aanvraag indiende om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische partner. Zij kan, bij gebreke aan een *“intracommunautaire aspect”* in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar de genoemde richtlijnen.

De Raad wijst er voorts op dat de Richtlijn 2003/86/EG betrekking heeft op de gezinshereniging met een derdelander en artikel 3, derde lid van de richtlijn uitdrukkelijk bepaalt dat de richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. De verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikelen 7, 16 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG. Waar verzoekster verwijst naar de artikelen 7, 16 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG) moet worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Om deze reden zijn de beschouwingen van verzoekster omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de visie van de Raad van State wat betreft de richtlijn 2003/86/EG evenmin nuttig.

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissingen met name dat ontoereikende bewijzen werden neergelegd betreffende het inkomen van de partner van de verzoekende partij nu enkel inkomen betreffende het jaar 2011 wordt aangetoond en een zeer recente arbeidsovereenkomst werd neergelegd zonder loonfiche. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Aldus geeft de bestreden beslissing op duidelijke wijze te kennen dat gegevens betreffende het inkomen 2012 en de maanden januari 2013 tot en met april 2013 ontbreken. Artikel 40ter, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, geeft op duidelijke wijze aan dat de verzoekende partij er toe gehouden is te bewijzen dat de inkomsten van de partner stabiel en regelmatig zijn. Door het gebrek aan bewijzen van inkomsten betreffende een periode van 2012 tot en met april 2013, terwijl voor de recente maand mei 2013 geen loonfiche is neergelegd, oordeelt de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dat het bewijs van stabiele en regelmatige inkomsten niet is voorgelegd. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De beschouwingen van de verzoekende partij betreffende de hoegrootheid van de inkomsten van haar partner zijn, gelet op hetgeen hierboven is gesteld, niet dienstig.

Gelet op de vaststelling dat geen bewijzen zijn neergelegd over de inkomsten van de partner van de verzoekende partij (met uitzondering van een recent afgesloten arbeidsovereenkomst) en over de inkomsten van de verzoekende partij diende de verwerende partij geen behoefteanalyse te verrichten gelet op gebrek aan enig bewijs van de regelmaat en stabiliteit van de inkomsten. Het kwam de verzoekende partij toe voldoende bewijzen over te maken, temeer de wet hierover duidelijkheid verschaft en de verzoekende partij al eerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend zodat zij diende te weten dat de regelmaat en de stabiliteit moet aangetoond worden. Er weze aan herinnerd dat op 6 november 2012 aan de verzoekende partij een gelijkaardige beslissing werd ter kennis gebracht waarin te lezen valt dat er regelmatige en stabiele inkomsten moeten worden aangetoond. Er wordt geen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangetoond.

Waar de verzoekende partij thans aan het verzoekschrift een overvloed van bewijsstukken betreffende de inkomsten van haarzelf en haar partner, kan de Raad hiermee geen rekening houden in de mate dat zij niet werden kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen, nu de Raad enkel een wettigheidscontrole mag uitvoeren. De verzoekende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissingen in het kader van haar aanvraag enkel de inkomsten betreffende 2011 meegedeeld en een arbeidsovereenkomst van haar partner voorgelegd. Zij is zelf onzorgvuldig geweest door de bewijsstukken niet te vervolledigen en bij te brengen wat mogelijk was en wat thans wordt bijgebracht. Het op pagina 8 van het verzoekschrift uiteengezette is niet dienstig. Waar

de verzoekende partij verwijt dat er geen rekening is gehouden met haar verworven inkomsten kan enkel worden vastgesteld dat zij geen bewijzen heeft bijgebracht in het kader van de aanvraag van 4 december 2012 betreffende de inkomsten die zij zelf zou verworven hebben. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te houden met haar stilzwijgen hieromtrent. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Ten deze is de verzoekende partij zelf nalatig geweest in het bijbrengen van stukken. Van de verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij de nodige recente elementen naar voor brengt bij het bestuur om aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dit te meer nu haar de bijlage 19ter werd betekend waarbij verwezen werd naar de toepasselijke wettelijke bepaling en waarbij haar uitdrukkelijk gevraagd werd om de nodige stukken over de bestaansmiddelen van de Belg bij te brengen. Er blijkt niet dat verweerder heeft nagelaten enig door verzoekster aangebracht nuttig stuk bij zijn beoordeling te betrekken en dat het niet aan verweerder toekomt om verzoeksters verblijfsaanvraag met stukken te onderbouwen of personen te contacteren teneinde aanvullende bewijsstukken – waarvan verweerder onmogelijk kan weten of deze bestaan – op te vragen. Van een normaal redelijk handelende persoon mag worden verwacht dat hij de bewijsstukken waarover hij beschikt aan het bestuur overmaakt op het ogenblik hij een verblijfsaanvraag indient of in de periode die hem wordt toegekend om deze stukken alsnog neer te leggen. Uit het feit dat verzoekster tal van stavingsstukken niet aan verweerder overmaakte, terwijl zij wist of behoorde te weten dat verweerder zijn verblijfsaanvraag zonder deze documenten onmogelijk kon inwilligen, kan slechts worden afgeleid dat verzoekster zelf onzorgvuldig optrad.

Voorts legt de verzoekende partij op geen andere wijze uit hoe dat artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat stelt dat: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*, zou geschonden zijn. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate het al ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Toelichting:

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende. Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

4.3

Schending van de artikelen 7, al. 1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Toelichting:

Dat verzoekster nu voorafgaand aan de huidige bestreden beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten, een verzoekschrift tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in België op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, met name op 27/05/2009.

Dat omtrent voornoemd verzoek tot op heden geen beslissing werd genomen zodat voornoemde aanvraag tot op heden nog lopende is.

Dat het middels huidig verzoekschrift bestreden bevel dan ook onwettig is ingevolge schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook ingevolge schending van de artikelen 7, al. 1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet):

Op 27 /05/2009 heeft verzoeker een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de bevoegde burgemeester van Dessel overgemaakt. Op 30 mei 2013 geeft de minister van migratie-en asielbeleid verzoeker evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl er omtrent voornoemde aanvraag van verzoekster tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nog geen beslissing werd genomen.

Op datum van huidige bestreden beslissing is er nog niets beslist omtrent voornoemde aanvraag van verzoeker.

De rechtspraak van de Raad van State is eenduidig op dit punt:

Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen dient de bevoegde minister uitspraak te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene.

Dit houdt in dat volgens vaststaande rechtspraak geen bevel tot het verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden is het de vreemdeling evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Er is met andere woorden een dubbel onderzoek nodig :

- wat de regelmatigheid over de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft : of er reden is om de vreemdeling te machtigen om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster diende nu op 27 /05/2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit het indienen van deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker wil aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn om het aanvragen van de machtiging tot verblijf in België te rechtvaardigen.

Op 30 mei 2013 geeft de minister van migratie-en asielbeleid verzoeker evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl er omtrent voornoemde aanvraag van verzoekster tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nog geen beslissing werd genomen.

De minister van migratie-en asielbeleid besliste derhalve om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder te hebben geoordeeld of verzoekster buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, die een aanvraag in zijn land van herkomst zouden verhinderen.

Dat dit een flagrante schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7, al. 1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hoewel het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster nu met haar betoog dat "alvorens een bevel tot het verlaten van het grondgebied te nemen de bevoegde minister uitspraak dient te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de minister van

migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Uw Raad heeft desbetreffende in een volstrekt gelijkaardig dossier reeds geoordeeld dat de in huidig verzoekschrift aangehaalde middelen om voornoemde redenen gegrond zijn, wetende in het arrest nr. 19.745 van 28 november 2008 in de zaak RvV 29.897 /II.

4.4 Eindbesluit :

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden ingevolge schending van:

artikel 52,§4,5de lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 7, 16 en 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op

gezinshereniging

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(Vreemdelingenwet)

de artikelen 7, al. 1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)."

2.2.2. Samen met de verwerende partij wordt het volgende vastgesteld:

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de bewijzen die werden voorgelegd betreffende de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij zijn niet voldoende recent om in aanmerking te kunnen nemen zodat het onmogelijk is om de situatie betreffende de bestaansmiddelen heden te kennen en deze als voldoende te evalueren of recent (arbeidsovereenkomst) maar niet ondersteund door een loonfiche(-s) zodat de stabiliteit en regelmaat van de inkomsten niet zijn aangetoond. Wat het bevel betreft, bevat de tweede bestreden beslissing een duidelijke juridische en feitelijk grondslag met name de toepassing van artikel 7, § 1, 2° omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en waar nog geen beslissing werd genomen betreffende deze aanvraag merkt de verwerende partij terecht op dat het indienen van dergelijke aanvraag geen schorsend karakter heeft. Ten onrechte stelt de verzoekende partij dat geen bevel kan gegeven worden "volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State" zolang dergelijke aanvraag lopend is. Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen

invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Voorts wordt er geen precedentswaarde toegekend aan het arrest 19 745 waarnaar de verzoekende partij verwijst.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De verwijzing naar de rechtspraak in het middel is niet dienstig nu het niet om gelijkaardige gevallen gaat en er geen precedentswaarde kan gehecht worden aan de arresten.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN